

Eerste bladzijde.

A.R. nr. 13/695/A/III.

V. 116

Rep. nr. 14/1193

De ARBEIDSRECHTBANK Gent, afdeling OUDENAARDE, derde kamer, spreekt het hieronder volgend vonnis uit tijdens de openbare terechtzitting van donderdag **vijftien mei tweeduizend veertien**

IN DE ZAAK:

1. **L. [REDACTED]**, geboren te [REDACTED] (USSR) op [REDACTED] 1981 en
2. **T. [REDACTED]**, geboren te [REDACTED] (USSR) op [REDACTED] 1980, beiden
wonende te 9500 Geraardsbergen, [REDACTED], woonstkeuze op het adres
van hun advocaat Mr. Hind RIAD, 1210 Brussel, Haachtsesteenweg nr. 55;
eisende partij, vertegenwoordigd door Mr. H. Riad, advocate te Brussel,

tegen:

OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN-GERAARDSBERGEN, openbare instelling, waarvan de zetel gevestigd is te 9500 Geraardsbergen, Kattestraat nr. 27,
verwerende partij, vertegenwoordigd door Mr. M. Thienpont, advocaat te Geraardsbergen.

Rechtspleging

De artikelen 2, 30, 34, 35, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

De rechtbank heeft de beide partijen gehoord; de stukken van het dossier werden ingezien, evenals de conclusie van de eisende partijen.

Mevrouw Mary Ann Masschelein, substituut-arbeidsauditeur, wordt gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 20 maart 2014 en legt een schriftelijk advies over. De eisende partijen geven mondeling repliek.

Vordering

De initiële vordering werd ingeleid door het verzoekschrift dat de eisende partijen bij aangetekende brief van 1 oktober 2013 toestuurdten aan de griffie van de Arbeidsrechtbank te Oudenaarde, waardoor beroep wordt ingesteld tegen de beslissing van de verwerende partij dd. 19 september 2013.

Bij conclusie, neergelegd ter griffie op 18 maart 2014, hebben de eisende partijen het beroep uitgebreid en stellen zij tevens beroep in tegen de beslissing van de verwerende partij van 12 december 2013, per aangetekend schrijven van 13 december 2013 ter kennis gebracht.

Op 19 september 2013 weigerde de verwerende partij financiële hulp voor de periode van 25 februari 2013 tot en met 4 augustus 2013 toe te kennen.

Op 12 december 2013 besliste de verwerende partij dat het niet langer financiële steun zou toekennen vanaf 15 november 2013 en dat er enkel een tussenkomst zou zijn in de dringende medische kosten.

Feiten

De eisende partijen zijn afkomstig uit Tsjetsjenië en dienden op 2 maart 2010 een asielaanvraag in.

Deze aanvraag werd op 22 september 2010 afgewezen en de eisende partijen dienden het grondgebied te verlaten.

Op 16 maart 2011 werd een regularisatieaanvraag, overeenkomstig artikel 9ter Vreemdelingenwet, ingediend op basis van medische omstandigheden.

Deze aanvraag werd op 26 april 2011 ontvankelijk verklaard en de verwerende partij kende maatschappelijke dienstverlening toe.

Op 14 januari 2013 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze aanvraag op medische basis ongegrond was.

De verwerende partij besliste bijgevolg de maatschappelijke dienstverlening stop te zetten met ingang van 25 februari 2013.

Op 19 februari 2013 tekenden de eisende partijen beroep aan tegen deze beslissing van 14 januari 2013 en bij arrest van 25 juli 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 14 januari 2013.

De verwerende partij heeft bij beslissing van 19 september 2013 opnieuw financiële steun toegekend voor de periode vanaf 5 augustus 2013 (en niet vanaf 25 februari 2013).

Bij beslissing van 30 oktober 2013, ter kennis gebracht van de eisende partijen op 14 november 2013, stelde de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond was en de attesten van immatriculatie werden daardoor opnieuw ingetrokken.

Er werd door de eisende partijen een (niet-schorsend) annulatieberoep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 december 2013 (volgens de datum van het verzoekschrift).

De verwerende partij besliste op 12 december 2013 dat de eisende partijen niet meer gerechtigd waren op financiële steun vanaf 15 november 2013.

Inmiddels werd een tweede en derde asielaanvraag ingediend door de eisende partijen, die de Dienst Vreemdelingenzaken weigerde in overweging te nemen.

Bij arrest van 16 december 2013 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissingen, zodat de asielprocedure kon worden verdergezet.

De verwerende partij heeft bij beslissing van 20 februari 2014 opnieuw financiële steun toegekend vanaf 6 februari 2014.

Volgens de informatie verschaft ter terechtzitting hebben de eisende partijen de hoedanigheid van vluchteling bekomen bij beslissing van 13 maart 2014 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Standpunt van partijen

De eisende partijen vorderen van de verwerende partij maatschappelijke dienstverlening voor de periode van 25 februari 2013 tot en met 4 augustus 2013 en voor de periode van 15 november 2013 tot en met 5 februari 2014.

De eisende partijen klagen vooreerst een discriminatie aan (in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet) omdat een beroep tegen een beslissing op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet schorsend is, dit in tegenstelling tot een beroep bij een asielaanvraag met inbegrip van de aanvraag inzake de subsidiaire beschermingsstatus.

De eisende partijen verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De eisende partijen stellen dat er ook een kentering is in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en verwijzen naar bepaalde overwegingen in een arrest van 16 januari 2014 (nr. 1/2014), waarin er kritiek wordt geuit op het niet-schorsend karakter van het beroep.

De eisende partijen vragen dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 oktober 2013, met toepassing van artikel 159 van de Grondwet, buiten beschouwing zou worden gelaten en te zeggen dat zij gerechtigd zijn op financiële steun voor de periode dat hun beroep wordt behandeld.

Verder stellen de eisende partijen dat de vernietiging van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 januari 2013 door het arrest van 25 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terugwerkende kracht heeft.

De eisende partijen wijzen erop dat zij door dit arrest terug als legale vreemdelingen dienen beschouwd te worden.

De eisende partijen benadrukken dat zij gedurende de periode vanaf 25 februari 2013 geen inkomsten hadden en heel wat schulden opbouwden (met verwijzing naar tal van openstaande facturen en rekeningen).

Volgens de eisende partijen worden hun retroactieve aanspraken bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Cassatie (arresten van 17 december 2007 en 9 februari 2009).

De eisende partijen stellen dat zij in permanent contact waren met de verwerende partij, die op de hoogte was van hun situatie en gevat bleef door de vraag om financiële steun.

Tenslotte wijzen de eisende partijen op het hoger belang van de kinderen (zij hebben drie minderjarige kinderen), zoals vermeld in artikel 22bis van de Grondwet en in artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag dat volgens hen directe werking heeft.

De verwerende partij vraagt de bevestiging van de bestreden beslissingen.

Volgens de verwerende partij, die verwijst naar het advies van de POD Maatschappelijke Integratie, kan geen retroactieve steun worden toegekend voor een periode voor de aanvraag.

De verwerende partij wijst erop dat het beroep tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 30 september 2013 (inzake de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) niet schorsend werkt (en er dus geen recht is op hulpverlening) en er vanaf 20 februari 2014 opnieuw financiële steun werd toegekend op basis van de asielprocedure.

Beoordeling

1. Ontvankelijkheid van de beroepen

Het beroep tegen de beslissing van de verwerende partij dd. 19 september 2013 is tijdig (aangefekende brief van 1 oktober 2013).

Bij conclusie, neergelegd ter griffie op 18 maart 2014, hebben de eisende partijen het beroep uitgebreid en stellen zij tevens beroep in tegen de beslissing van 12 december 2013.

Het beroep tegen deze beslissing is ook tijdig en de uitbreiding van het beroep is bovendien toelaatbaar.

Terecht stellen de eisende partijen dat de rechter in deze materie wordt gevat voor een hele periode die zich uitstrekt tussen de datum van de oorspronkelijke aanvraag tot het moment van de uitspraak van het vonnis (vgl. Arbrb. Oudenaarde 21 februari 2013, A.R. nr. 12/328/A/III, onuitg.).

De verwerende partij formuleerde geen bezwaren inzake de tijdigheid en regelmatigheid van de beroepen.

2. Ten gronde

2.1. Periode van 25 februari 2013 tot en met 4 augustus 2013

De verwerende partij heeft maatschappelijke dienstverlening (artikel 1 OCMW-wet) toegekend vanaf de nieuwe aanvraag dd. 5 augustus 2013.

De verwerende partij stelt dat het juridisch niet mogelijk is om maatschappelijke dienstverlening vóór de datum van de (nieuwe) aanvraag toe te kennen.

De wetgever heeft inderdaad de terugwerkende kracht niet voorzien voor de toekenning van maatschappelijke dienstverlening.

Deze situatie werd door het Grondwettelijk Hof niet als strijdig met de Grondwet bevonden (cf. GwH nr. 112/2003, 17 september 2003, BS 7 november 2003 en JTT 2004, 177).

Dit neemt niet weg dat het niet verboden is om aan de maatschappelijke dienstverlening terugwerkende kracht toe te kennen, met name indien de behoefte voor de periode vóór de aanvraag niet betwist wordt en indien de eisende partijen in de onmogelijkheid verkeerden om reeds een aanvraag in te dienen (D. Simoens, Handboek OCMW-dienstverlening, Die Keure, 2009, nr. 964/6).

De verwerende partij betwist deze stelling en verwijst naar twee arresten van het Hof van Cassatie (Cass. 17 december 2007, *Pas.* 2007, 2369, concl. LECLERCQ, *Soc. Kron.* 2010, 64; Cass. 9 februari 2009, *Arr. Cass.* 2009, 445, *RW* 2010-11, 1258).

Het betreft hier evenwel een "verkeerde" lezing van deze arresten.

Het Hof van Cassatie diende in de gevatte gevallen geen uitspraak te doen over de periode van vóór de aanvraag, doch over de periode tussen de aanvraag en de rechterlijke uitspraak.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat terugwerkende kracht tot aan de aanvraag mogelijk was en uit deze arresten kan niet worden afgeleid dat terugwerkende kracht vóór de aanvraag al dan niet mogelijk zou zijn.

Inzake het leefloon (RMI-wet van 22 mei 2002) werd reeds geoordeeld dat deze uitzonderlijk tot op een datum vóór de aanvraag kan worden toegekend, indien het voor de aanvrager onmogelijk was om voordien zijn aanvraag in te dienen (Arbrb. Luik van 27 juni 2006, *Soc. Kron.* 2010, 72; Arbrb. Oudenaarde 3 oktober 2011, AR 10/225/A/III, onuitg.).

Er is geen reden om deze zienswijze niet toe te passen in het kader van maatschappelijke dienstverlening.

Het kan niet ontkend worden dat het voor de eisende partijen buiten hun wil en zonder enige fout onmogelijk was om vóór het arrest van 25 juli 2013 een (nieuwe) aanvraag in te dienen.

Het is slechts door het arrest van 25 juli 2013 dat de beslissing van 14 januari 2013 vernietigd werd met terugwerkende kracht en er derhalve vastgesteld kon worden

dat de eisende partijen aan de toepassingsvereisten voor maatschappelijke dienstverlening voldeden.

Bovendien werd door het arrest van 25 juli 2013 de beslissing van 14 januari 2013 met terugwerkende kracht vernietigd en had deze beslissing geen gelding meer.

De beslissing tot stopzetting van de maatschappelijke dienstverlening met ingang van 25 februari 2013 verliest bijgevolg ook zijn wettelijke basis ingevolge de retroactieve vernietiging van de beslissing van 14 januari 2013 waarop zij gesteund was.

Door het arrest van 25 juli 2013 blijkt a posteriori dat er geen wettelijke basis was voor de stopzetting van de dienstverlening door de verwerende partij.

De eisende partijen dienen dan ook de nadelige gevolgen van deze stopzetting niet te ondergaan en de verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het gebrek aan een eerdere (nieuwe) aanvraag.

Er anders over oordelen zou bovendien bijzonder onbillijk zijn, omdat op die wijze de negatieve gevolgen van het tijdsverloop van de gerechtelijke procedure op de eisende partijen worden afgewenteld aangezien zij op 19 februari 2013 reeds beroep hebben ingesteld tegen de beslissing van 14 januari 2013, doch er was slechts uitspraak op 25 juli 2013.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij in de beslissing van 19 september 2013 vermeldt: "De aanvraag voor financiële steun als persoon die samenwoont met een gezin ten laste voor de periode van 25 februari 2013 tot 4 augustus 2013 wordt geweigerd", hetgeen niet in overeenstemming is met de stelling dat er geen aanvraag was.

2.2. Periode van 15 november 2013 tot en met 5 februari 2014

Bij beslissing van 30 oktober 2013, ter kennis gebracht van de eisende partijen op 14 november 2013, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond is en bijgevolg werden de attesten van immatriculatie opnieuw ingetrokken.

Er werd op 13 december 2013 een niet-schorsend annulatieberoep ingesteld tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij besliste op 12 december 2013 dat de eisende partijen omwille van hun illegaliteit niet meer gerechtigd zijn op financiële steun vanaf 15 november 2013.

De eisende partijen vragen aan de rechtbank om de beslissing van 30 oktober 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken buiten toepassing te verklaren op basis van artikel 159 van de Grondwet.

Meer bepaald voeren de eisende partijen aan dat deze beslissing in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, gelet op het ongeoorloofde verschil in behandeling (in vergelijking met de asielpcedure) en het feit dat de eisende

partijen geen recht hebben op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM.

De eisende partijen argumenteren derhalve dat de beslissing van 30 oktober 2013 onwettig is op basis van het feit dat er geen schorsend beroep is.

Het feit dat er geen schorsend beroep mogelijk is, vindt evenwel zijn grondslag in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van 30 oktober 2013 betreft dus geenszins een onwettige beslissing van een overheid, die de rechter buiten toepassing zou mogen laten op basis van artikel 159 van de Grondwet, aangezien het gebrek aan schorsend beroep wel degelijk een wettelijke basis heeft.

De rechtbank is uiteraard niet bevoegd om de grondwettigheid van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet te toetsen, hetgeen de uitsluitende taak is van het Grondwettelijk Hof.

Het is naar het oordeel van de rechtbank ook niet nodig om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen over de grondwettigheid van deze bepaling omdat er klaarblijkelijk geen schending is.

Zo oordeelde het Grondwettelijk Hof in verband met het annulatieberoep van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat, gelet op de bijzonderheden van de procedure en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen – ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer – een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming voorziet (GwH 21 maart 2013, nr. 34/2013, B 14 en GwH 28 juni 2012, nr. 82/2012, B 14).

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest van 21 maart 2013 erop gewezen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming aan te voeren en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert.

De eisende partijen kunnen dan ook niet laten gelden dat hun subsidiaire bescherming niet gewaarborgd zou zijn (pagina 9 van de conclusie van 18 maart 2014).

Er dient immers rekening te worden gehouden met het feit dat de weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten.

Ook dient er in verband met de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM op gewezen te worden dat tijdens de parlementaire voorbereiding benadrukt werd dat een ernstig zieke vreemdeling die toch zou zijn uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om welke reden dan ook, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 36).

Bepaalde overwegingen in het arrest van nr. 1/2014 van 16 januari 2014, dat uitspraak deed over een beroep tot gehele of gedeeltelijke vernietiging van de

artikelen 2 en 3 van de Wet van 15 maart 2012, tot wijziging van de Wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald inzake het beroep door asielzoekers die afkomstig zijn uit een land dat als veilig wordt beschouwd (dus niet over artikel 9ter van deze Wet) doen hieraan geen afbreuk en zijn niet van aard om een nieuwe prejudiciële vraag te stellen.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat dit alles (actueel) niet leidt tot de ongegrondheid van dit onderdeel van de vordering van de eisende partijen.

Aangezien er thans nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de weigering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, is de rechtbank van oordeel dat in afwachting van een uitspraak dit onderdeel van de vordering naar de rol dient te worden verzonden.

Na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de zaak, op vraag van de meest gerede partij, opnieuw worden gefixeerd, waarbij dan zal worden geoordeeld of de vermelde motivering voor de periode van 25 februari 2013 tot en met 4 augustus 2013 (eveneens) voor de periode van 15 november 2013 tot en met 5 februari 2014 van toepassing kan zijn.

Beslissing

Na het schriftelijk grotendeels gelijkkluidend advies van het Openbaar Ministerie, wordt op tegenspraak als volgt beslist.

De rechtbank:

- laat de vordering toe;
- verklaart de vordering reeds gedeeltelijk gegrond;
- zegt voor recht dat de eisende partijen recht hebben op maatschappelijke dienstverlening door de verwerende partij voor de periode van 25 februari 2013 tot en met 4 augustus 2013;
- verzendt de betwisting inzake de periode van 15 november 2013 tot en met 5 februari 2014 naar de bijzondere rol in afwachting van een uitspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;
- houdt de beslissing inzake de kosten aan.

Aldus gewezen door:

Luc HOEDAERT, afdelingsvoorzitter, voorzitter van de kamer;
Machteld VANDENABEELE, rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever;
Isabelle VERHAEGEN, rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-
arbeider;

bijgestaan door

Sigrid DE BOEVER, griffier,

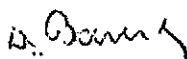
en uitgesproken door de voorzitter van de derde kamer op donderdag vijftien mei tweeduizend veertien in openbare terechtzitting.

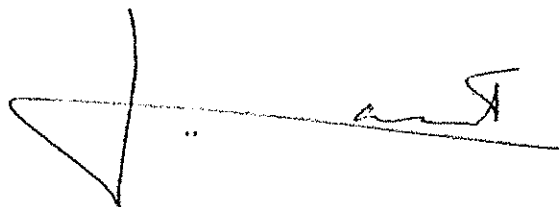
Vandenabeele

Verhaegen

De Boever

Hoedaert

